

оскѣдица и нѣмотия. Продълговатото ѝ лице и откритата частъ на гърдитѣ, съ цвѣтъ приличенъ на слама, изложена дълго на припекъ, бѣха сбрѣчани като кората на плодъ отколе откъснатъ, отпуснатата ѝ рѣждива коса — тукъ-тамъ посребрѣла, а очитѣ — сълзливи и болно подутѣ. Нейниятъ погледъ, мжтенъ и презрѣлъ, умолително се плъзна по посока на леглото.

— Какво искашъ ?

Жената плачеше; съ единия си прѣстъ тя избърсваше крайчеца на очитѣ.

— Какво искашъ ? — повтори Витанъ, наумилъ за мигъ призрачния молебникъ на ковача.

— Какво... ето втория день... а ти сѣ лежишъ, лежишъ, — съ упрѣкъ наблегна жената.

— Та ? — сухо я пресѣче Витанъ.

— Детето заровиха на двора, а майка му... не може току-така... А мирише, мирише, чакъ въ дробоветѣ удря...

— Нека мирише.

— Боже, сега по жътва и день не изтрайватъ, а то у насъ и да се седи не може... Трѣбва въ черкова да се занесе.

— Наистина, — съгласи се той и трѣгна подиръ бавнитѣ стѣпки на жената.

Мъртвата лежеше посрѣдъ вѣнецъ отъ западени вощеници и цвѣтя, избледнѣли, увѣхнали, пречупливи. И отъ дветѣ носни дупчици течеше черна лепкава гной, съ тежката жиризма на разложена плътъ. Жълтозелената свѣтлина, ту, обезпокоена, по-